

รัชนก อินทนนท์: ลูกขนไก่อีสานพลัดถิ่น

written by กองบรรณาธิการ | กันยายน 24, 2017

โดยอิทธิพล โคตะมี (เรื่อง) ปฐมพร แก้วหนู (ภาพ)

“หนูต้องการเป็นนักกีฬาทีมชาติ เหมือนกับเพื่อนเก่าของหนูและได้เล่นเพื่อประเทศชาติ เพราะนี่เป็นวิธีเดียวที่หนูจะช่วยพ่อแม่อยู่ดีกินดีขึ้น และทำให้เราไม่จนต่อไป”

ถ้อยความนี้ เผยให้เห็นแรงขับเคลื่อนในการเล่นแบดมินตันของเธอ เป็นบางช่วงบางตอนที่เมย์ รัชนก อินทนนท์ เคยให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ เมื่อวันที่ 10 สิงหาคม 2556 สะท้อนให้เห็นความมุ่งมั่นที่จะพาครอบครัวให้หลุดพ้นจากภาวะความยากจนด้วยการใช้ฝีมือด้านกีฬา

เราจึงมาพบเธอที่โรงเรียนแบดมินตันบ้านทองหยอด พุทธมณฑลสาย 3 สนามแบดมินตันที่ปทุมเพาชนักแบดมินตันคนสำคัญหลายต่อหลายคน หนึ่งในนั้นคือ ‘น้องเมย์’ รัชนก อินทนนท์ อดีตนักแบดมินตันมืออันดับหนึ่งของโลก

ชีวิตลูกคนงานอีสานพลัดถิ่น

ย้อนกลับไปในด้านทศวรรษที่ 2530 สภาพความเป็นอยู่ในอีสานบ้านเกิดที่ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต วินัสชัย อินทนนท์ และคำผัน สุวรรณศาลา คู่รักจากผืนดินที่ราบสูงตัดสินใจ ย้ายเข้าจังหวัดนครปฐมเพื่อทำงานในโรงงาน ทำขนมทองหยิบทองหยอด

ในเวลานั้น โรงงานขนมแห่งนั้นมีขนาดเล็กๆ มีแรงงานประมาณ 10-20 คน โดยมีครอบครัวคนงานอีสานพักอยู่ประมาณ 3-5 ครอบครัว เมื่อทำงานไปได้ประมาณ 4-5 ปี คำผันได้ตั้งครรภ์บุตรสาว โดยที่ไม่มีใครคาดการณ์ได้ว่า อีก 20 ปี ต่อมา เด็กหญิงคนนั้นจะก้าวขึ้นมาเป็นนักแบดมินตันมือคนสำคัญของไทยและของโลก

“พอกับแม่ทำงานอยู่ด้วยกันที่โรงงานทองหยิบทองหยอดแล้วเริ่มท้อง พอใกล้คลอดก็อุ้มท้องหนีกลับไปคลอดที่โรงพยาบาลจังหวัดยโสธร ที่นั่นเป็นบ้านเกิดของพ่อ ส่วนแม่เป็นชาวจังหวัดร้อยเอ็ด” เมื่อย้อนความหลังให้เราฟัง

หลังจากคลอดแม่ก็ออกมา แม่และแม่ก็ได้ไปอาศัยที่บ้านปู่และย่าที่ยโสธร เป็นเวลา 3 เดือน ด้วยความที่รายได้ผู้คิดอยู่กับการใช้แรงงาน ทำให้การพักผ่อนของคำผันกินเวลาไม่นานมากนัก แม่จึงถูกนำมาเลี้ยงดูต่อที่โรงงานทองหยิบทองหยอดที่พ่อแม่ทำงาน ก่อนที่ครอบครัวจะมีสมาชิกเพิ่มอีกหนึ่งคนคือ รัชพล อินทนนท์ หรือ “น้องแมนยู” น้องชายที่อายุห่างกับแม่ยกว่า 10 ปี

เมย์ รัชนกในวัยเด็ก (คนขวาของภาพ) และศักยะ สูตรเลข นักกีฬาแบดมินตันเยาวชนทีมชาติไทย (คนกลางของภาพ) และคนงานคนหนึ่งในโรงงาน (คนนอน)

เมย์เล่าถึงวัยเด็กว่า “มีบ้านเป็นโรงงาน” นั่นคืออาศัยในโรงงานจริงๆ ซึ่งที่ตั้งเดิมอยู่แถบหมู่บ้านเศรษฐกิจ พุทธมณฑล ก่อนจะขยับขยายออกมาใกล้ๆ กับโรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี ซึ่งเป็นพื้นที่ใกล้เคียงกับสนามแบดมินตันบ้านทองหยอดในปัจจุบัน ส่วนภาพในความทรงจำของเมย์คือ

“โรงงานจะเข้าไปในซอย ที่ตั้งโรงงานยังไม่ขยายใหญ่โต สภาพห้องนอนตอนนั้น คือห้องคนงานที่อยู่ในตัวโรงงานที่ทำงานพ่อแม่อยู่ชั้นล่าง แล้วมีบันไดต่อขึ้นไปชั้นบน เป็นห้องกันแยกย่อยๆ ของคนงาน ถัดจากตัวโรงงานจะเป็นคลอง เป็นทุ่งนา มีแปลงผัก ส่วนห้องนอนของครอบครัวหนูไม่มีอะไรหรูหราหรือสะดวกสบาย เวลาเดินทางจะมีแค่มอเตอร์ไซด์หนึ่งคันที่คอยรับคอยส่งหนูไปโรงเรียน”

คำฝัน สุวรรณศาลา แม่ของเมย์ เล่าบรรยากาศครอบครัวในเวลานั้นให้เราฟังว่า “ตอนที่เมย์ใหม่ๆ ตอนนั้นต้องดิ้นรน หาเช้ากินค่ำ คือลำบากมาก ทำงานโรงงานกินเงินเดือน สมัยนั้นเงินน้อย เราทำงานในโรงงานแบบเหมาทุกๆ 15 วัน พ่อกับแม่ 2 คน จะได้ 3,000 กว่านิดๆ ตกเดือนละ 7,000 เพราะเราทำแบบเหมาช่วง บางทีของก็ขายไม่ได้ ก็จะได้น้อย ลูกค้าสั่งมามากก็จะได้มาก”

เวลาทำงานของพ่อวินัสชัยและแม่คำฝันในสายตาเมย์แล้ว ก็มีลักษณะที่ไม่แน่ไม่นอน นั่นคือเวลาจะขึ้นลงผันแปรไปตามยอดสั่งซื้อขนม “แม่หนูทำงานหนักเบาแล้วแต่ช่วง เช่น ถ้าเป็นช่วงที่ลูกค้าต้องการขนมเยอะก็อาจจะทำเยอะนานขึ้น ดึกบ้าง 4 ทุ่ม 5 ทุ่ม” เมย์พยายามทวนความจำจากการสังเกตของเธอ

ความลำบากของครอบครัวที่กล่าวมา จึงไม่น่าประหลาดใจแต่อย่างใด ที่จะทำให้ในช่วงวัยเด็กของเมย์ แทบจะไม่มีของเล่นใหญ่โตใดๆ ความสุขของเมย์อยู่ที่การได้เล่นกับเพื่อนๆ พี่ๆ ลูกคนงานในโรงงานเพียงเท่านั้น ซึ่งทั้งหมดเป็นผู้ชาย

“เราไม่มีของเล่นเพราะบ้านเราไม่ได้รวย เราไม่มีตุ๊กตา วิ่งเล่นชนไปวันๆ ในโรงงาน อาจจะเล่นกับเพื่อนกระโดดยางบ้าง ช่วงนั้นอยู่ด้วยกันไม่เยอะ เพื่อนก็จะเป็นลูกคนงานด้วยกัน มี 3 คน อีก 2 คนเป็นผู้ชาย เวลาเล่นก็จะเล่นแรงหน่อย ตามพี่เขา บางทีก็แอบไปเล่นเกมคอมพิวเตอร์ เล่นวิ่ง เล่นช้อนแอบ ตกปลาที่คลองหลังโรงงานที่เป็นที่นั่งริมคลอง”

แม้ว่าสภาพแวดล้อมจะเป็นโรงงาน แต่ความเป็นอยู่ของเมย์ ดูจะต่างออกไปจากโรงงานทั่วไป นั่นคือเธอและเพื่อนลูกคนงานยังสามารถวิ่งเล่นหรือใช้เวลาจำนวนมากรอบๆ โรงงานได้อย่างอิสระ โดยมีสนามแบดมินตันซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ซึ่งในเวลาต่อมาที่นั่นได้กลายเป็นสนามเด็กเล่นใหม่ของเธอ

จากโรงงานสู่ออร์ทแบดมินตัน

เมื่อเมย์เติบโตขึ้นในวัย 6 ขวบ เป็นปกติที่ความชน อยากรู้อยากเห็นก็สูงขึ้นตามวัย ทำให้กิจกรรมของเธอโลดโผนขึ้น เธอเริ่มมองหาของเล่นและพื้นที่วิ่งเล่นในโรงงาน

“เราก็ก่อนเหมือนเด็กปกติ แต่เราก็จะชนเป็นพิเศษและด้วยความที่พ่อแม่ต้องทำงานในโรงงานขนมหวานตลอดทั้งวัน เราก็กะจะไปเล่นในโรงงาน ซึ่งมีความร้อน น้ำร้อนจากน้ำตาล แม่ปุ๊ก (คุณกมลลา ทองกร เจ้าของโรงงาน ซึ่งมีฐานะเป็นแม่บุญธรรมของเมย์) ก็เลยจับหนูมาเล่นแบดมินตัน”

ทว่าจุดเริ่มต้นไม่ได้ง่ายดายเป็นอย่างที่คิด เมย์เริ่มจากการเพียงได้นั่งดูพี่ๆ นักกีฬาฝึกซ้อมกันเพียงเท่านั้น ดังที่คำผันเล่าบรรยายกาตโรงงานให้เราฟังว่า “เมย์โตขึ้น แม่ทำงานในโรงงาน เขา (คุณกมลลา) ก็เอาเมย์ไปสนาม เอาไปเก็บลูกแบดก่อน ไม่ได้ว่าจะเอาไปตีแบดเลย คือคิดว่าเอาให้ห่างพ่อห่างแม่ก่อน เพราะสภาพโรงงานก็จะมีพวกแก๊ส พวกน้ำตาลซึ่งร้อนมาก”

“ปกติแม่ปุ๊ก (เจ้าของโรงงาน) ซึ่งดูแลพ่อแม่หนูมาก่อน ก็มีออร์ทแบดมินตันอยู่แล้ว 1 คอร์ท หนูก็จะชอบไปนั่งดูพี่ๆ เขาตีแบดมินตันกัน” เมย์อธิบายเพิ่มเติม

ถึงจะเริ่มต้นด้วยความไม่ตั้งใจ แต่นั่นก็นำมาสู่การเริ่มต้นครั้งสำคัญ จากเพียงแค่เจ้าของโรงงานต้องการให้เด็กๆ ออกจากพื้นที่อันตรายของการทำอุตสาหกรรมเพื่อมาทำเล่นในที่ปลอดภัย กลายเป็นว่าสิ่งนั้นคือจุดเริ่มต้นของกีฬาคนสำคัญของไทย

แม้กระทั่งแม่ของเมย์ก็ไม่เชื่อว่าลูกสาวโตขึ้นจะเป็นนักกีฬาได้ เพราะตอนยังเด็กๆ เมย์ดูจะชอบการพ้อนรำมากกว่าอย่างอื่น “อยู่ในห้องพักเขาก็จะชอบใส่ผ้าพันตัวเขา แล้วก็รำ ดูมือเขาสี” คำผันชี้ให้เราดูที่มือที่ดูเหมือนจะอ่อนโยนเกินกว่าจะเป็นนักตบลูกขนไก่ที่ทรงพลัง

“จริงๆ ตอนเด็กๆ เมย์มีแววออกมาทางฟ้อนรำนะ เมย์ชอบรำ ในวันสำคัญ เช่น วันแม่ วันสำคัญของโรงเรียน เมย์จะชอบแบบนั้นมากกว่า” ผู้เป็นแม่กล่าว

ฉายแววนักแบดมินตัน

หลังจากเก็บลูกขนไก่และนั่งดูพี่ๆ ฝึกซ้อมกัน เวลาของเมย์ก็ไม่ต้องรอนานนัก เมื่อเมย์และเพื่อนๆ ลูกหลานคนงาน ได้รับอนุญาตจากคุณกมลลา ทองกร เจ้าของโรงงานและสนามแบดมินตัน ให้เริ่มลงสนาม ฝึกซ้อม โดยเมย์เล่าบรรยากาศในการฝึกซ้อมครั้งแรกๆ ของเธอว่า

“แรกๆ ก็เริ่มจากเบสิค หัดจับไม้แบด ตีลูก แต่ไม่ได้หวังผล ว่าจะต้องเป็นแชมป์ แค่ทำให้ถูกวิธีในการเล่นแบดมินตัน ตอนนั้นมีโค้ชจีนที่สอนพี่เป้ ภัททพล (ภัททพล เงินศรีสุข นักแบดมินตันตัวแทนทีมชาติไทยในการแข่งขันโอลิมปิก) น่าจะเป็นโค้ชชุดแรกที่นำเข้ามาจากจีน ตอนนั้นมีแค่คอร์ทเดียว และนักกีฬาที่จะไม่คอยเยอะ ประมาณ 10 กว่าคน พอนักกีฬามากขึ้น สนามก็ไม่พอ”

เมื่อเมย์เริ่มฝึกซ้อมแบดมินตัน เวลาของเธอและพ่อแม่ก็ไม่ตรงกัน เมย์จะตื่นนอนก่อนพ่อแม่ เพื่อออกไปวิ่งอบอุ่นร่างกาย ตั้งแต่เวลา 5 นาฬิกา จนถึงเวลาประมาณ 6 นาฬิกา ก่อนจะไปโรงเรียนในเวลา 7 นาฬิกา เมื่อเมย์กลับมาจากโรงเรียนพ่อแม่ก็เริ่มทำงานแล้ว

หลังจากเมย์โตขึ้น เธอต้องฝึกซ้อมวันละกว่า 2 ชั่วโมงในช่วงเช้า และกว่า 3 ชั่วโมงในช่วงบ่าย ทำให้เวลาพ่อแม่ และเธอไม่ตรงกันมากขึ้น หลังเมย์ก้าวขึ้นสู่การแข่งขันระดับนานาชาติได้ ทำให้ต้องซ้อมหนักมากขึ้น โดยใช้เวลาวันละ 6-7 ชั่วโมง แต่นั่นก็เพียงพอที่จะทำให้เมย์มีรายได้เป็นของตัวเองเพียงพอ จนทำให้แม่ไม่ต้องทำงานหนัก มีเวลามาดูแลเมย์อย่างใกล้ชิดได้ อาทิ ด้านอาหารและโภชนาการ การเตรียมอุปกรณ์และการเดินทาง เป็นต้น

มิใช่เพียงครอบครัวของเมย์ บรรยากาศเช่นนี้เป็นสิ่งที่พบเห็นจนชินตาในโรงงานทองหยิบทองหยอดที่เธออาศัย เพราะมิใช่เพียงแค่เมย์เท่านั้นที่ถูกจับมาเล่นแบดมินตัน แต่ลูกหลานคนงานทุกคนได้รับโอกาสนี้ เมย์เล่าให้เราฟังว่า

“ลูกคนงานคนอื่นก็จะถูกจับมาฝึกเหมือนๆ กัน ทุกคนก็อยู่ในโรงงานด้วยกัน อีก 2 คน ซ้อมเหมือนกันพักอาศัยบริเวณเดียวกัน ตอนนั้นก็แยกย้ายไปทำอาชีพของตัวเอง ซึ่งมีพี่ผู้ชายที่บางที่มีจังหวะชีวิตไม่เหมือนกัน แต่หนูคิดว่าทุกคนทุ่มเทหมด แต่ผลที่ตามมาอาจจะได้ไม่เหมือนกัน พี่เขาอาจจะฝึกมาหนัก จังหวะชีวิตไม่ได้ มีพี่คนหนึ่งเป็นแชมป์ยูธ โอลิมปิก ที่สิงคโปร์ แต่หลังจากนั้น พี่เขามีอาการบาดเจ็บ ก็เลยเลิกเล่น เพราะว่าอาการบาดเจ็บทำให้การฟื้นตัวกลับมามันค่อนข้างที่จะลำบากอยู่แล้ว แล้วผู้ชายเมื่อกลับมาพยายามไล่อันดับขึ้นไปมันก็ลำบาก”

หลายคนจึงลาจากวงการลูกขนไก่อย่างเงียบๆ หรือเปลี่ยนอาชีพไปสิ้นเชิง ชีวิตไม่ได้ลิขิตให้ทุกคนประสบความสำเร็จ โอกาสและความสามารถยังไม่เพียงพอ หากแต่ยังขึ้นอยู่กับจังหวะชีวิตด้วย ลูกอีสานพลัดถิ่นอย่างเมย์ยังคงก้าวต่อ เธอเริ่มพัฒนาตัวเองอย่างก้าวกระโดด และคว้าแชมป์ตั้งแต่อายุ 12 ขวบ จากรายการชิงชนะเลิศระดับประเทศ

“ตอนนั้นเริ่มตีข้ามรุ่น ไม่ได้คิดว่าจะมีแววขนาดนั้น เมื่อมาแข่งรุ่นตัวเองสลับข้ามรุ่นไปเรื่อยๆ อย่าง หนู 8 ขวบไปตีรุ่น 9 แต่เมื่ออายุ 9 หนูถูกส่งให้ตีรุ่น 11 จนทำให้เรารู้สึกพัฒนาเร็วขึ้นที่ได้ตีกับรุ่นโต อาจจะมีแพ้อ้าง แต่ก็จะเป็นเต็งของรุ่นตลอด จนเมื่ออายุ 12 ก็ถูกส่งไปตีในระดับโอเพ่นที่เป็น All Thailand ที่มีนักกีฬาทีมชาติลงด้วย ก็ได้เจอทีมชาติ”

ปัจจุบันหลังจากกวาดแชมป์แบดมินตันในรายการใหญ่ๆ อย่างต่อเนื่อง และสร้างสถิติไว้มากมายตั้งแต่คว้าแชมป์โลกขณะที่มีอายุน้อยที่สุดในโลก ไปจนถึงเป็นคนแรกที่คว้าแชมป์เยาวชนโลก 3 ปีติดต่อกัน เมย์ก็ได้เริ่มต้นเปิดร้านอาหารให้ครอบครัว โดยเก็บออมเงินรางวัลจากการแข่งขันมาเปิดร้านส้มตำและอาหารอีสาน มีคุณพ่อทำหน้าที่พ่อครัว ขณะที่คุณแม่เป็นแม่ครัวในโรงเรียนแบดมินตันบ้านทองหยอดและยังทำหน้าที่ดูแลเมย์ รัชนกอยู่ไม่ห่าง

ขณะที่สนามแบดมินตันบ้านทองหยอดที่เธอใช้ฝึกซ้อมประจำตั้งแต่วัยเยาว์ ก็ได้เปลี่ยนไปจากมีเพียงแค่ 1 คอร์ทในวัยเด็ก เป็นโรงเรียนแบดมินตันบ้านทองหยอดประกอบไปด้วยสนามแบดมินตันขนาดมาตรฐาน 18 สนาม ซึ่งแบ่งเป็นสองโรงยิม โรงยิมละ 9 สนาม โรงยิมแรกเป็นโรงยิมสีเขียว พื้นสนามปูด้วยยางคุณภาพมาตรฐานจากประเทศเยอรมนี และมีผู้รักการเล่นแบดมินตันมาฝึกซ้อมเป็นจำนวนมากแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากสนามแบดมินตันที่เมย์เริ่มเล่น รวมถึงชีวิตของครอบครัวคนงานร่วมโรงงานในวัยเยาว์ของเมย์

เมย์ รัชนากับคุณแม่คำผัน สุวรรณศาลา

หากใครที่ได้มีโอกาสไปเยือนโรงเรียนสอนแบดมินตันบ้านทองหยอดจะพบว่า ตามประตูทางเข้าของโรงเรียนจะมีรูป

จังหวะการตีสวยของเมย์ตรงหน้าประตู เดินเข้าไปจะพบร้านอาหารที่แม่ของเมย์เป็นแม่ครัวไว้บริการ โดยมีฉากคือถ้วยรางวัลและรูปภาพของเมย์และเพื่อนติดตามตู้โชว์และฝาผนังเป็นจำนวนมาก

แต่มีใช้ทุกครอบครัวในโรงงานนั้นที่ประสบความสำเร็จ เพื่อนลูกหลานคนงานหลายครอบครัว ไม่ได้อยู่ที่นั่นกับเธอด้วยแล้ว ดังที่คำผันเล่าให้เราฟังว่า

“สมัยก่อนมีคนงานจากอีสานมาด้วยกัน ตอนนี่แยกย้ายกันไปหมด และตอนนี่เราไม่ค่อยได้กลับไปที่ร้อยเอ็ดเลย ส่วนพ่อเมย์จะกลับไปหาปู่-ย่าในช่วงปีใหม่ ส่วนมากเมย์ไม่ได้กลับเลย ตอนนี่ยังฟังอีสานได้ เวลาพ่อแม่คุยด้วยภาษาอีสานกันก็จะฟังได้ แต่พูดสำเนียงไม่ได้แล้ว เพราะเอามาเลี้ยงที่กรุงเทพตั้งแต่เด็ก เมย์เคยกลับไปเยี่ยมตายายที่ร้อยเอ็ด แค่ครั้งเดียวคือตอนเด็ก 4-5 ขวบ ส่วนตอนนี่เราพ่อ-แม่ ก็เลิกทำโรงงานมาเกือบ 10 ปีแล้ว ตั้งแต่เมย์อายุ 13 ขวบ” คำผันบอกเล่าความเปลี่ยนแปลงในชีวิตให้เราฟัง

ดูเหมือนว่าครอบครัวของเมย์จะเดินทางจากอีสานมาไกลมากแล้ว จากลูกกรรมกรอีสานพลัดถิ่น จนมาปักหลักในเมืองหลวงเพื่อแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า ทำให้เธอห่างหายจากบ้านเกิดของพ่อและแม่ ขณะที่กรรมกรอีสานคนอื่นๆ ที่มาตั้งรกรากด้วยกันที่โรงงานก็แยกย้ายกันไป นี่อาจจะเป็นเงื่อนไขของความเป็นจริงของครอบครัวอีสานอีกหลายหมื่นหลายแสนครอบครัว ที่การเดินทางไกลอยู่ตลอดเวลาเพื่อเลี้ยงชีพ เป็นเงื่อนไขที่แยกไม่ออกกับการใช้ชีวิต

ขณะนี้ เมย์ รัชนก อินทนนท์ กำลังเดินทางไปต่างประเทศเพื่อทวงแชมป์แบดมินตันระดับนานาชาติอีกครั้ง รายการ “วิคเตอร์ โครเรีย โอเพน 2017” เป็นรายการที่บังคับ มี 1-10 โลกเข้าร่วมการแข่งขัน ชิงเงินรางวัลรวม 600,000 เหรียญสหรัฐฯ (ประมาณ 19 ล้านบาท) ที่กรุงโซล ประเทศเกาหลีใต้ หลังจากอันดับโลกในปัจจุบันของเธอหล่นจากอันดับ 1 ของโลกมาอยู่ในอันดับ 8 ของการสะสมคะแนน ทำให้เส้นทางของการลุ้นแชมป์ทัวร์นาเมนต์ที่ใหญ่ๆ ยังคงดำเนินต่อไปอย่างเข้มข้น